

55 za njim hodilo je ljudi krdelo;
nikdar se nisem prej tegà zavedal,
da toliko ima jih smrti žrelo.

58 Med njimi znancev nekaj sem zagledal;
spoznal plašljivo njega sem podobo,
ki se je višnji službi odpovedal.

61 Razvidel sem takoj z duha svetlobo,
da je to tolpa mevž in šlev boječih,
ki so pred Bogom stud in pred hudobo.

64 Ni dičil jih na svetu znak živečih;
zdaj so nagí in v divji beg jih drvi
komarjev lačnih roj in ôs bodečih.

67 Opikan bednim je obraz do krvi,
ki jo, pomešano z le-teh solzami,
pijó na tleh gomzeči gnusni črvi.

70 Ko se naprej ozrem v visoki jami,
uzrem breg reke in ljudi v števili
velikem tam; srce miru ne da mi,
73 povprašam: „Kdo so ti in kaj jih sili,
kateri zakon, da vse v čoln se gnete:
V tem mraku hrepenim po pojasnili.“

76 In on: „Reči ti bodo razodete,
ko stopiva na breg in bode pusti
ti segal Aheron do tvoje pete.“

79 Povesil sem oči; moj govor grusti
— sem bal se — in težkó morda mu dene?
Do reke nisem nič več mrdnil z usti.

82 V tem hipu proti nam svoj čoln prižene
odonstran starec, belih las, ter zine
in zakriči: „He, duše izgubljene,
85 slovo vzemite od neba modrine;
na drugo stran vas hočem prepeljati,
kjer krop in led in večne so temine.

88 A tebi, ki živiš, to ne velja ti;
ti pa so mrtvi, z njimi mi ne hōdi!“
Pa nisem dal od čolna se odgnati.

91 Zato mi dé: „Drugod, po drugi vōdi,
dospeš na breg, ne tod; in čolnič laži
te vōzil bo nekoč po onem brodi.“

94 „Le Haron,“ dé Vergil, „se potolaži;
tam to hoté, kjer i mogo to hkrati.
Delj svoje radovednosti ne kaži!“

97 Zdaj se umiril je obraz kosmati
in manj oči plamena so žarela
brodarju na bledó-močvirnem blati.

100 A vboge duše, trudne, brez odela,
so prebledele, v strahu vztrepetale —
tak jih beseda trda je zadela.

103 Boga so, starše svoje preklinjale,
človeštvo, rojstva kraj in čas in seme,
ki s starši vred so iz njegà pognale.

106 Zbežale so, hudo plačoč, na sleme
obrežja divje-pustega, ki čaka
sovražnike Boga vse brez izjeme.

109 A Haron — ogelj tli v očeh besjaka! —
le migne, in že vse se pokorava;
če ne, udari z veslom počasnjaka.

112 Kot listje se jeseni obletava,
za listom list, in veja vzre pod sabo,
da je na tleh nje praznična oprava;

115 tak vsiplje se Adama seme slabo
z obrežja v čoln, na migljaj le brodnika,
kot ptiči se love na svojo vabo.

118 Čoln ž njimi v temni vodi se premika,
a preden so na drugo stran dospele,
že nova truma čaka spet voznika.

121 Besede učenik mi reče te-le:
„Vsak, kdor umrje v stanu božje jeze,
vsi se snidó iz vsake tu dežele

124 in si želé, da čoln jih prek odveze;
takó pravica božja jih vzpodbada,
da hrepenenja strah dobi poteze.

127 Duš dobrih Haron v barko ne naklada;
če torej bês se krega, nate vpije,
lahko umeš pomen tega napada.“

Z RAZSTAVE HRVAŠKEGA UMETNIŠKEGA DRUŠTVA
„MEDULIĆ“: UMETNIKI PRED JAKOPIČEVEM
PAVILJONOM

130 V tem hipu strese temne prostorije
potres moči presilne in okrutne;
če spomnim se, me mrzel pot oblije.

133 Iz solznih tal obenem vihra butne,
vse križem rdeče bliskati se jame;
postale misli moje so brezčutne

136 in zgrudim se — globok me sên objame.

Opombe. V. 4—7 naznanjajo sv. Trojico. — V. 18: ki je razuma večno hrepenenje, t. j. Bog; saj je rekel: Jaz sem pot, resnica in življenje — V. 21: ki so bili, t. j. v kraljestvu umrlih. — V. 42: uporni bi nanje zlorado zrlí, t. j. uporni angeli bi se primerjali z mlačnimi in bi imeli neko zadoščenje, neki ponos, češ da so bili boljši od teh; to pa bi bil že košček veselja in zato — nadstrankarji ne smejo mednje. — V. 47: da vsakemu zavida jo usodo, t. j. taki leni zložneži imajo čas opazovati usodo ljudi in